

Jorra i Gomorra: «Quan intento imitar és quan surt la meva personalitat»

Avui surt 'Vellut i purpurina', el nou àlbum del conjunt de Manacor



Jorra i Gomorra | Clàudia Gómez

Ésser brillant per naturalesa, **Jorra Santiago** torna a enlluernar amb *Vellut i purpurina* (Bubota Discos, 2020), un segon disc desacomplexat com mai, que avui veu la llum per primera vegada. El manacorí ha gravat amb banda i sense, sona elèctric i electrònic, i s'empodera mandrejant com només ell sap fer. On no mandrejarà segur, per això, és dalt de l'escenari. L'àlbum es presentarà en directe el 21 de febrer al Novo Café Lisboa (Palma de Mallorca) i el 22 a l'Heliogàbal (Barcelona). Parlem amb ell sobre aquest nou treball discogràfic.

Creus que *Vellut i purpurina* és el disc més ambiciós de Jorra i Gomorra?

El més ambiciós no ho sé, però sí el més extremat. Des de sempre m'ha agradat fer discos heterogenis i iconoclastes, i en aquest és on he explotat més aquesta idea. No sé exactament per què, però ha sortit així. Volia dur a l'extrem el que ja havia començat a l'anterior, *A Manacor* (Bubota, 2018). I, a més, aquest cop he tornat a gravar la meitat de coses jo tot sol a casa i he fet el que he volgut.

Has tornat als mètodes que feies servir als primers discos. Quin és l'avantatge de gravar les cançons a la teva pròpia habitació?

Molta llibertat, perquè realment l'única limitació que tinc són els meus coneixements d'informàtica.

L'ordinador em dona moltíssimes possibilitats. No sé per què em va fer ganes de fer-ho així. Vam decidir que faríem quatre cançons amb la banda i que l'altra part la gravaria jo, no hi ha cap més explicació.

El que sí que t'has proposat és un viratge cap a noves sonoritats més modernes. O també ha estat espontani?

A mi m'interessa posar-me petites fites, sempre he funcionat així. Per fer cançons intento agafar una referència o imitar el so d'algun artista que m'agrada. I com que sempre em surten les coses malament, al final, curiosament, intentant imitar és quan després surt la meua personalitat.

Les cançons semblen influenciades per Radiohead o Animal Collective. Hi estàs d'acord?

No, en les cançons més 'electròniques' pensava més en **El Petit de Cal Eril** o **Ferran Palau**, perquè quan varen venir a tocar a Manacor els vaig conèixer, i a partir d'aquí vaig escoltar el seus discos amb més profunditat. Vaig trobar que eren molt xulos, igual que la seva proposta en directe, tan calmada i elegant. He intentat partir d'aquesta referència, però ja veus el que m'ha sortit [Riu]. Sona més modern, no tant **Quimi Portet**, que és el que sempre em diuen.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=UroIUqegEFg>

Un dels temes recurrents en les lletres de tots els teus discos és la mandra. Ets un músic prolífic, però que valora molt no fer res?

Saps què passa? Vivim en un món que està molt accelerat i tinc períodes d'activitat frenètica en els quals entremig hi ha moments que és com si s'aturés el temps. Aquests dos estats els visc de manera periòdica i és normal que en un disc s'hi acabin reflectint. De fet, hi ha una cançó que parla d'estar fatal i de recuperar-se ("Que brufin"). Comença molt pessimista i després reviu; això em passa constantment i suposo que també a molta altra gent.

Aquest treball està compost en aquests moments frenètics o quan tot s'atura?

No ho sé, suposo que en tots dos casos. Sí que puc dir-te que, com a novetat, aquest és el disc en què més he explorat en tots els àmbits. He escrit lletres en primera i en segona persona, i això m'ha agradat molt. D'aquesta manera he aconseguit invisibilitzar el tema dels gèneres separats i he escrit lletres encara més universals. Totes les cançons estan fetes amb aquesta fórmula, i ha estat una bona manera d'universalitzar el missatge.